

3 KNIHA ZO SERIE „Z KRVI A POPLA“

KORUNA
Z
POZLÁTENÝCH
KOSTÍ

MOMENTÁLNE NAJPREDÁVANEJŠIA AUTORKA
PODĽA *NEW YORK TIMES*

JENNIFER L.
ARMENTROUTOVÁ

Vodinove ostrovy

BAVLNENÉ MORE

Nelymáče hory

MASADÓNIA

Pensachurh

Lockwood

KARSODÓNIA

KRÁLOVSTVO SOLIS

Elyzejské vrchy

Vřbové planiny

Nový prístav

Klan mŕtvých kosť

Spessow mys

Pohorie Skoros

KRÁLOVSTVO ATLANTIE

Pohorie Skoros

Útesy boľnyne lone

Pustatiny

Dubový vrch

Pompaj

Aegea

EVAEMON

Tadous

SAIONSKÉ MORIA

ostrovy Bele

Pohorie Nyktos

Himly počiatku

DALOS

ILIZEUM

MAPA SVĚTA

KORUNA
Z POZLÁTENÝCH
KOSTÍ

JENNIFER L. ARMENTROUTOVÁ

**ZELENÝ[®]
KOCÚR**

Z anglického originálu Jennifer L. Armentrout: The Crown of Gilded Bones
(Published by Blue Box Press) preložila Dana Petrigáčová.

Translation © 2022 by Dana Petrigáčová
Zodpovedná redaktorka: Lucia Halová

Jazyková korektúra: Darina Kližanová

THE CROWN OF GILDED BONES copyright © 2021 by Jennifer L. Armentrout
Slovak edition © 2022 by Vydavateľstvo Zelený Kocúr s.r.o. Šamorín, Slovensko
Webová stránka: www.zelenykocur.sk

Cover Design © Hang Le
Grafická úprava: Design Amorandi

ISBN 978-80-974346-5-6
EAN 9788097434656

Všetky práva vyhradené. Žiadna časť tejto knihy sa nesmie reprodukovať, skenovať ani distribuovať v tlačenej či elektronickej forme bez predchádzajúceho písomného súhlasu. Prosím, nezúčastňujte sa pirátstva materiálov chránených autorským právom ani také správanie nepodporujte.

Príbeh v tejto knihe je vymyslený. Všetky mená, miesta, postavy a udalosti sú dielom autorkinej predstavivosti a sú fiktívne. Akákoľvek podoba so skutočnými ľuďmi, živými či mŕtvymi, udalosťami alebo zriadeniami je úplne náhodná.

VENOVANIE

Venované hrdinom a hrdinkám – zdravotníckemu personálu, pracovníkom v prvej línii, vedcom a vedkyniam, ktorí neúnavne a bez prestávky pracovali, aby zachraňovali životy, aby boli otvorené obchody po celom svete, a riskovali vlastné životy a životy svojich blízkych. Ďakujeme.

KAPITOLA 1

„Skloníte meče,“ prikázala kráľovná Eloana, a keď pokľakla, vlasy jej na slnku žiarili ako lesklý ónyx. Valili sa z nej surové pocity, presakovali do zeme Nyktosových hrobiek; trpké a žeravé, chutili po sklúčenosti a bezmocnom hneve. Prenikal ku mne, bodal ma do pokožky a otieral sa o... niečo prvotné vo mne. „A pokloňte sa pred... pred posledným potomkom najstarších. Pred ňou, ktorá v sebe nesie krv kráľa bohov. Pokloňte sa pred svojou novou kráľovnou.“

Krv kráľa bohov? Nová kráľovná? Ničomu som nerozumela... slovám ani tomu, prečo si zložila korunu.

Plytký dych mi spaľoval hrdlo pri pohľade na muža stojaceho vedľa kráľovnej Atlantie. Zlatovlasý kráľ mal ešte stále na hlave korunu, no kosti mu už obeleli. Koruna sa vôbec nepodobala na tú ligotavozlatú, ktorú kráľovná položila k nohám sochy Nyktosa. Pohľadom som blúdila po dokaličených telách na kedysi panensky bielej zemi. Ja som im to urobila, ku krvi padajúcej z oblohy som pridala ich krv, ktorá zaliala štrbiny v mramore. Nedívala som sa však

na nich ani na nikoho iného – každou časťou som sa sústreďila naňho.

Ostal kľačať na kolene a díval sa na mňa spoza mečov, ktoré si prekrížil na hrudi. Jeho mokré vlasy nadobudli na atlantínskom slnku modročiernu farbu a vlnili sa mu na pieskovo bledom čele. Po výrazných lícných kostiach, hrdej krivke sánky a perách, ktoré mi kedysi rozbili srdce na kúsky, mu stekala krv. Po perách, ktoré tie rozbité kúsky znova scelili pravdou. Žiarivé zlatisté oči sa zadívali do mojich a aj takto v úklone, úplne nehybný, že som ani nevedela, či dýcha, mi pripomínal divoké, neobyčajne krásne jaskynné mačky, ktoré som raz v detstve videla v klietke v paláci kráľovnej Ileany.

Predstavoval pre mňa veľa vecí. Cudzinca v slabo osvetlenej izbe, ktorý ma prvýkrát pobožkal. Strážcu, čo prisahal, že za mňa položí život. Priateľa, ktorý ma videl takú, aká som za závojom nepoškvrnenej, ktorý mi podal meč, aby som sa mohla brániť, namiesto toho, aby ma držal v zlatej klietke. Legendu zahalenú temnotou a nočnými morami, ktorá ma plánovala zraďiť. Princa z kráľovstva, vraj zaniknutého v čase a vojne, čo prežil nepredstaviteľné hrôzy, a aj tak sa mu podarilo nájsť úlomky svojho minulého ja. Brata, ktorý by urobil čokoľvek, spáchal hocičo, aby zachránil svoju rodinu. Muža, ktorý mi odhalil svoju dušu a otvoril srdce – len mne.

Môj prvý.

Môj strážca.

Môj priateľ.

Môj zradca.

Môj partner.

Môj manžel.

Moja spriaznená duša.

Moje všetko.

Casteel Da'Neer sa predo mnou skláňal a hľadel na mňa, akoby som bola jediná bytosť v celom kráľovstve. Už som sa nemusela tak sústreďiť, aby som vedela, čo cíti. Všetko som

mala ako na dlani. Jeho pocity boli kaleidoskop chutí – chladný a kyslý, ťaživý a korenistý, sladký ako bobule máčané v čokoláde. Tie nepoddajne pevné a neúprosne jemné pery odhaľujúce len náznak ostrých tesákov.

„Kráľovná moja,“ zalapal po dychu a tie tlmené slová ma pohľadili. Kadencia jeho hlasu vo mne potláčala čosi odveké, čo chcelo pohltiť všetok hnev a strach vyžarujúci z ostatných, zničiť ho, zastaviť a vrátiť im niečo, čoho sa naozaj budú báť, a poslať ich za tými, čo ležia na zemi. Nadvihol kútik úst a na pravom líci som uvidela jamku.

Od úľavy ma prepadol závrat pri pohľade na tú neznesiteľne hlúpu – a nádhernú – jamku, celé telo sa mi zachvelo. Bála som sa, že keď uvidí, čo som urobila, zľakne sa. A nečudovala by som sa mu. To, čo som vykonala, by vydesilo každého, no nie Casteela. Teplo, ktoré mu zmenilo farbu očí na horúci med, mi prezrádzalo, že strach je posledná vec, na ktorú myslí. Čo bolo aj trochu znepokojivé. Lenže on bol pánom temnoty, či už sa mu tá prezývka páčila, alebo nie.

Trochu som sa spamätala zo šoku a búšenie adrenalínu poľavilo. Keď vyprechal, uvedomila som si, že ma niečo bolí. Plece a jedna strana hlavy mi pulzovali. Ľavú stranu tváre som mala opuchnutú, no staré jazvy som necítila. Tupú bolesť som pociťovala v nohách aj rukách a celým mojím telom lomcoval čudný pocit slabosti. Zakolísala som sa v teplom, slanom vánku...

Casteel sa prudko postavil a už ma nemalo prekvapiť, ako rýchlo sa pohybuje, no nevedela som si pomôcť. V zlomku sekundy bol pri mne. Okrem toho sa udialo niekoľko vecí zároveň.

Muži a ženy za Casteelovými rodičmi, ktorí mali na sebe rovnaké biele tuniky a voľné nohavice ako tí, čo ležali na zemi, sa tiež pohli. Od zlatých náramkov, ktoré im zdobili bicepsy, sa odrazilo svetlo, keď pozdvihli meče a postavili sa bližšie ku Casteelovým rodičom, aby ich chránili. Niektorí siahli po

kušiach, ktoré mali prevesené na chrbte. Určite to boli nejakí strážcovia.

Najväčší vlkolak, akého som kedy videla, zrazu varovne zavrčal. Kieranov a Vonettin otec stál po mojej pravici. Jasper nás s Casteelom sobášil na Spessovom myse. Videl, ako nám Nyktos dal svoje požehnanie, keď na okamih premenil deň na noc. No teraz vyceril zuby, ktoré by roztrhali mäso a dolámali kosti. Bol Casteelovi verný, a predsa som inštinktívne tušila, že nevaroval iba strážcov.

Ďalšie vrčanie som počula z ľavej strany. V tieni krvavého stromu, ktorý vyklíčil na mieste, kam dopadla moja krv, a v priebehu niekoľkých sekúnd vyrástol do obrovskej výšky, sa do môjho periférneho videnia zakrádal s plavou srstou, sklonenou hlavou a ľadovo modrými lesklými očami. Kieran. Díval sa na Casteela. Nechápala som, prečo by sa niekto z nich takto správal voči svojmu princovi, tobôž nie Kieran. Od narodenia bol predsa s Casteelom spojený, mal ho poslúchať a chrániť za každú cenu. No nielen to. Boli bratia, hoci nie pokrvní, spájalo ich priateľstvo a vedela som, že sú jeden druhému oddaní.

Teraz však Kieranove nastražené uši nasvedčovali všeličomu, len nie oddanosti.

Keď sa Kieran sklonil, pochytil ma nepokoj, vyrysované svaly na nohách sa mu napli, pripravoval sa zaútočiť... na Casteela.

V žalúdku som pocítila ťažobu. Niečo nebolo v poriadku. Nič nebolo v poriadku. „Nie!“ skríkla som zachrípnutým hlasom, ktorý som sotva spoznávala.

Kieran akoby ma nepočul alebo si ma nevšimal. Keby sa správal normálne, predpokladala by som, že sa ma snaží ignorovať, no toto bolo iné. On bol iný. Oči mal jasnejšie a niečo na nich nebolo správne, lebo... lebo teraz neboli len modré. Zrenice mu žiarili striebrobielou aurou, ktorá v pramienkoch prenikala cez modrú farbu očí. Prudko som obrátila hlavu

k Jasperovi. Aj jemu sa zmenili oči. To zvláštne svetlo som videla už predtým. Tak mi svietila koža, keď som Beckettovi vyliečila dolámané nohy – rovnaká striebriстая žiara, ktorá zo mňa vyžarovala ešte pred pár minútami.

Casteela pri pohľade na vlkolakov pohlcoval mrazivý pocit prekvapenia, a potom som cítila... ako z neho sála úľava.

„Všetci ste to vedeli,“ prehovoril ohromene. Nik z tých, čo stáli za ním, ohromenie necítil. Dokonca Atlantičanovi s gaštanovými vlasmi zmizla z tváre grimasa. Emil na nás pozeral s vypleštenými očami, šírila sa z neho rozumná miera strachu, podobne aj z Nailla, ktorý vždy vyzeral, že ho sotva niečo rozhodí – dokonca aj keď bojoval proti presile.

Casteel pomaly zasunul meče do pošvy a prázdne ruky spustil popri tele. „Všetci ste vedeli, že sa s ňou niečo deje. Preto ste...“ zarazil sa a zaťal zuby.

Niekoľko strážcov sa postavilo pred kráľa a kráľovnú, celkom ich obklopili...

Dopredu vystrelil biely kožuch. Delano kráčal po mramorovej dlážke so stiahnutým chvostom. Zdvihol hlavu a zavyl. Desivý, no zároveň krásny zvuk mi spôsobil zimomriavky.

Z diaľky sa ozýval štekot, každou sekundou hlasnejší. Listy na vysokých ihlanovitých stromoch oddeľujúcich chrám od Saionovej jaskyne sa zachveli a zo zeme pod nami sa ozývalo dunenie. Zo stromov vzlietli modrožlté vtáky a rozprchli sa po oblohe.

„Dočerta.“ Emil sa otočil k schodom do chrámu. Siahol si na meče po bokoch. „Zvolávajú celé mesto.“

„Je to ona.“ Staršiemu vlkolakovi vystúpila v strede čela hlboká jazva. Z Alastira sa valila silná nedôvera. Stál neďaleko kruhu strážcov okolo Casteelových rodičov.

„Nie je to ona,“ odsekol Casteel.

„Ale je,“ oponoval mu kráľ Valyn, ktorý zo mňa nespúšťal zrak; Casteel raz bude mať jeho tvár. „Reagujú na ňu. Preto sa

tí, čo išli s nami, cestou premenili bez varovania. Zvolala ich k sebe.“

„Nikoho som ne zvolávala,“ povedala som Casteelovi zlomným hlasom.

„Viem,“ odvetil prívitivejšie a zadíval sa mi do očí.

„Ale zvolala,“ trvala jeho matka na svojom. „Možno si to neuvedomuješ, ale zvolala si ich.“

Prebodla som ju pohľadom, v hrudi som pocítila šklbnutie. Presne tak som si predstavovala Casteelovu matku. Veľkolepú. Vznešenú. Silnú. Bola pokojná, hoci stále kľáčala na jednom kolene, aj keď ma predtým uvidela a osopila sa na syna: Čo si urobil? Čo si to prinavrátil? Mykla som sa, bála som sa, že jej slová ma budú ešte dlho prenasledovať.

Casteelovi sprísnela tvár a zadíval sa na mňa. „Keby tí idioti za mnou zložili meče a nemierili nimi na moju manželku, nevalila by sa na nás celá kolónia vlkolakov,“ precedil. „Len reagujú na hrozbu.“

„Máš pravdu,“ súhlasil jeho otec a nežne pomohol svojej žene vstať. Koleno aj lem orgovánových šiat mala od krvi. „No polož si otázku, prečo tvoj spriaznený vlkolak bráni niekoho iného, a nie teba.“

„To ma teraz naozaj trápi zo všetkého najmenej,“ odvetil Casteel, keď sa približoval dupot prinajmenej stoviek utekajúcich láb. To azda nemyslel vážne. Muselo ho to trápiť, lebo to bola fakt dobrá otázka.

„Musí ťa to trápiť,“ upozornila ho matka, inak vyrovnaný hlas sa jej trochu zachvel. „Spojenia sa prerušili.“

Spojenia? S roztrasenými rukami som uprela prekvapený pohľad na schody chrámu, kde Emil pomaly ustupoval. Naill už vytasil meče.

„Má pravdu,“ pridral sa Alastir, pokožku okolo úst akoby mal ešte belšiu. „Cítim... cítim to – jej prvotný notam. Jej znak. Bohovia dobrí.“ Hlas sa mu triasol a zapotácal sa, takmer stúpil na korunu. „Všetky sa prerušili.“

Netušila som, čo je notam, no popri zmätku a rastúcej panike bolo na Alastirových slovách niečo čudné. Ak mal pravdu, prečo teda nebol aj on vo svojej vlkolačej podobe? Azda preto, že on už svoje spojenie s bývalým kráľom Atlantie prerušil pred mnohými rokmi?

„Pozri sa im do očí,“ prikázala kráľovná prívetivo a ukazovala na to, čo som už videla. „Viem, že tomu nerozumieš. Niektoré veci si nikdy nemusel vedieť, Hawke.“ Vtedy sa jej zlomil hlas, ktorý zhrubol, keď vyslovila jeho prezývku – meno, ktoré som kedysi považovala len za obyčajnú lož. „No teraz sa musíš dozvedieť, že už neslúžia hlavnej pokrvnej línii. Nie si v bezpečí. Prosím,“ žiadala ho. „Prosím. Vypočuj ma, Hawke.“

„Ako?“ zvolala som. „Ako sa spojenie mohlo prerušiť?“

„Na tom teraz nezáleží.“ Jantár v Casteelových očiach sa rozjasnil. „Krvácaš,“ povedal, akoby práve to bol najdôležitejší problém.

Lenže nebol. „Ako?“ zopakovala som.

„Kvôli tebe.“ Eloana si ľavú ruku zavinula do sukne šiat. „Koluje ti v žilách krv bohov..“

„Som smrteľníčka,“ namietla som.

Keď pokrútila hlavou, hustá kučera jej vyklzla z uzla, v ktorom mala začesané vlasy. „Áno, si smrteľníčka, no si aj potomok božstva – božích detí. Stačí len kvapka krvi bohov..“ Sťažka preglgla. „Ty jej máš možno viac ako len kvapku, no to, čo je v tvojej krvi, čo je v tebe, prebije každú prísahu, ktorú vlkolaci kedy zložili.“

Pamätala som si, čo mi vtedy v Novom prístave rozprával Kieran o vlkolakoch. Kedysi divokým vlkom kiyou dali bohovia smrteľnícku podobu, aby mohli viesť a chrániť deti bohov – božstvá. Kieran mi povedal ešte niečo, čo vysvetľovalo kráľovninu reakciu.

Pozrela som sa na korunu pri Nyktosových nohách. Kvapka krvi božstva si môže nárokovať na atlantínsky trón.

Ach, bohovia moji. Hrozilo, že odpadnem. A to by teda bolo riadne trápne.

Eloana sa zadívala na synov nehybný chrbát. „Chceš byť pri nej? Teraz? Budú v tebe vidieť hrozbu. Roztrhajú ťa.“

Srdce sa mi od samej paniky zastavilo. Casteel vyzeral, že je na tom podobne. Za mnou sa zakrádal menší vlkolak, štekal a zaháňal sa labami.

Každý sval na tele sa mi napol. „Casteel...“

„Nič sa nedeje.“ Casteel zo mňa nespúšťal oči. „Nikto Poppy neublíži. Ja to nedovolím.“ Hruď sa mu nadvihovala v hlbokom ťaživom dychu. „A ty to vieš, však?“

Prikývla som, každý môj nádych bol rýchly a plytký. Tomu jedinému som v danej chvíli rozumela.

„Nič sa nedeje. Len ťa chránia.“ Casteel sa na mňa usmial, no vyzeral napätý a nervózny. Pozrel vľavo odo mňa, na Kierana. „Neviem presne, čo sa tu teraz deje, no vy všetci chcete, aby bola v bezpečí. Ja súhlasím. Viete, že by som jej nikdy neublížil. Radšej by som si vytrhol srdce z hrude. Je zranená. Musím sa o ňu postarať a nič mi v tom nezabráni.“ Ani nemrkol, uprene hľadel na Kierana a valiaci sa prúd ďalších vlkolakov, ktorí práve dorazili k schodom chrámu. „Ani ty. Nikto z vás. Zničím každého, kto sa postaví medzi nás dvoch.“

Kieran zavřchal ešte mohutnejšie a ku mne doľahla emócia, ktorú som z neho nikdy predtým necítila. Pripomínala hnev, no starší. Zrazu som si spomenula na tú vec s mojou krvou. Tiež vyvolávala taký starý dojem. Prvotný.

V jedinom okamihu sa mi to celé prehralo v mysli, akoby sa mi to dialo pred očami. Kieran zaútočí. Alebo azda Jasper. Už som videla, ako dokáže vlkolak ublížiť, no Casteela nie je ľahké dostať. Urobil by presne to, čo prisahal. Roztrhal by každého, kto by sa medzi nás postavil. Zomreli by vlkolaci, a keby ublížil Kieranovi – alebo ešte čosi horšie –, jeho krv by nemal len na rukách. Poznačila by mu aj dušu, kým by žil.

Prílív vlkolakov sa zhromaždil okolo schodiska do chrámu – malí aj veľkí, v najrôznejších farbách. Ich príchod veštiteľ desivé zistenie. Casteel bol neuveriteľne silný a rýchly. Mnohých by skolil. No padol by s nimi.

Zomrel by.

Casteel by zomrel kvôli mne – lebo som tých vlkolakov zvolala a nevedela som, ako ich zastaviť. Srdce mi splašene búšilo. Vlkolak pri schodoch sledoval Emila, ktorý stále ustupoval. Ďalší nespúšťal z očí Nailla, ten sa snažil tomu stvoreniu rozumne dohovoriť. Ostatní sa zameriavali na strážcov okolo kráľovského páru, no niekoľkí...

Ach, bohovia moji, niekoľkí sa už zakrádali za Casteelom. Nejaký sa to zvrtilo, vlkolaci sa vymkli spod kontroly...

Prudko som sa nadýchla, kým moja myseľ pracovala a snažila sa upokojiť a nesústrediť na bolesť. Niečo sa vo mne stalo a kvapka tej božej krvi prerušila spojenia. Prebila som predchádzajúce prísahy a... a to teda znamenalo, že teraz poslúchajú mňa.

„Prestaň,“ prikázala som Kieranovi, keď sa zaháňal na Casteela, ktorý už tiež ceril zuby. „Kieran! Prestaň! Neublížuj Casteelovi!“ zvolala som a opäť vo mne vibrovala krv. „Všetci prestaňte. Okamžite! Nik z vás nezaútočí.“

Akoby sa im v hlavách vypol spínač. V sekunde všetci ustúpili dozadu a začali si líhať na bruchá a skláňať hlavy medzi predné laby. Stále som cítila ich hnev a starobylú silu, no už o čosi miernejšiu, postupne slabla.

Emil sklonil meč. „To... bolo akurát včas. Vďaka.“

Trhane som vydýchla a ruky sa mi zachveli. Takmer som nemohla uveriť, že to zabralo. Obzrela som sa po chráme, všetci vlkolaci ležali. Celým svojím bytím som sa chcela vzoprieť ďalšiemu potvrdeniu kráľovných slov, no bohovia moji, nedali sa poprieť. V hrdle mi vyschlo a pozrela som sa na Casteela.

S úžasom na mňa hľadeli. Nemohla som dýchať. Srdce mi nie a nie spomaliť natoľko, aby som sa spamätala.

„On mi neublíži. Všetci to dobre viete,“ prehovorila som roztraseným hlasom s pohľadom na Jasperovi a Kieranovi. „Ty si mi povedal, že on je jediný v oboch kráľovstvách, koho sa nemusím báť. Na tom sa nič nezmenilo.“

Kieran nastražil uši, potom vstal a začal ustupovať. Otočil sa a ňufákom mi štouchol do dlane.

„Ďakujem,“ zašepkala som a na okamih som zavrela oči.

„Len aby si vedela,“ zašomral Casteel a sklopil zrak, „to, čo si práve urobila a povedala, ma núti mysliť na divoké neprírodnosti.“

Ticho a roztrasene som sa zasmiala. „Ty naozaj nie si v poriadku.“

„Viem.“ Kútik úst sa mu zdvihol a na líci sa objavila jamka. „Ale to na mne zbožňuješ.“

Mal pravdu. Ach, bohovia moji, naozaj som to zbožňovala.

Jasper si vytriasol kožuch, veľkou hlavou kýval medzi mnou a Casteelom. Otočil sa nabok a pritom prudko zafunel. Ostatní vlkolaci vykročili spoza krvavého stromu. Sledovala som, ako poklusom prechádzajú okolo mňa – okolo Casteela a ostatných – s nastraženými ušami vrteli chvostom a pripojili sa k tým, čo zišli po schodoch a vzdialili sa od chrámu. Zo všetkých vlkolakov ostal iba Jasper, jeho syn a Delano. Pocit zmätočného napätia ustúpil.

Casteelovi spadla na čelo tmavá kučera. „Znova si svietila nastroborno... keď si vlkolakom prikázala, aby prestali,“ poznamenal. „Nie veľmi, nie ako predtým, no vyzerala si ako spradený mesačný svit.“

Naozaj? Obzrela som si ruky. Vyzerali normálne. „Ehm... neviem, čo sa deje,“ zašepkala som s roztrasenými kolenami. „Netuším, o čo tu ide.“ Sledovala som, ako ku mne vykročil a približuje sa. Tentoraz sa neozvalo varovné vrčanie. Nič. Hrdlo mi horelo. Cítila som, ako sa mi do očí tlačia slzy. Nesmiem plakať. Nebudem. Vládol tu hrozný zmätok aj bez môjho hysterického rumázgania. Lenže bola som taká unavená... a ubolená, už nielen na tele.

Keď som prvýkrát vošla do tohto chrámu a zadívala sa na priezračnú vodu Saionských morí, mala som pocit, že som prišla domov. Vedela som, že to bude ťažké. Dokázať, že náš zväzok je skutočný, nebude ani zďaleka také náročné, ako docieľiť, aby ma prijali Casteelovi rodičia a kráľovstvo. Ešte sme museli nájsť jeho brata, princa Malika. A môjho tiež. Čakali nás aj kráľ a kráľovná povýšených. Naša budúcnosť nemala byť ani zďaleka jednoduchá, no uchovávala som si nádej.

Teraz som sa cítila hlúpo. Tak naivne. Starý vlkolak na Spessovom myse, ktorému som pomohla po bitke, ma varoval pred atlantínskym ľudom. Oni si vás nevybrali. A teraz som pochybovala, či si ma vôbec niekedy vyvolia.

Trhane som sa nadýchla a zašepkala som: „Nič z tohto som nechcela.“

Casteel napäto stiahol ústa. „Viem.“ Hlas mal drsný, no jeho dotyk bol jemný, keď mi položil dlaň na líce, kde som necítila opuch. Sklonil ku mne hlavu a pri našom dotyku som precítila. Rukou mi vkĺzol do strapatých vlasov. „Viem, princezná,“ pošepol mi. Zavrela som oči, lebo slzy sa začali dráť von ešte naliehavejšie. „Nič sa nedeje. Všetko bude dobré. Sľubujem.“

Prikývla som, hoci som vedela, že zaručiť mi to nemôže. Už nie. S námahou som zadržovala slzy.

Casteel ma pobožkal na zakrvavené obočie a zdvihol hlavu. „Emil? Môžeš vziať oblečenie z Delanovho a Kieranovho koňa, aby sa mohli premeniť a nikoho tým netraumatizovali?“

„S radosťou,“ odvetil Atlantínčan.

Skoro som sa zasmiala. „Myslím, že ich nahota dnes bude najmenej traumatizujúca udalosť.“

Casteel mlčal, len sa znova dotkol môjho líca a jemne mi otočil hlavu nabok. Potom mu pohľad padol na niekoľko kameňov, ktoré mi ležali pri nohách. Začal sánku. Pozrel na mňa a videla som, že má rozšírené zrenice, zostal v nich len tenký jantárový pásik. „Chceli ťa ukameňovať?“

Počula som, ako jeho mama potichu zalapala po dychu, no nepozrela som sa na ňu. Nechcela som vidieť ich tváre. Nechcela som vedieť, čo práve cítia. „Obvinili ma, že spolupracujem s povýšenými, a nazvali ma požieračkou duší. Vravela som im, že to nie je pravda. Snažila som sa im to vyhovoriť.“ Slová sa zo mňa valili prúdom, zdvihla som k nemu ruky, no zarazila som sa. Nevedela som, čo by môj dotyk mohol spôsobiť. Dočerta, nevedela som ani, čoho som schopná aj bez dotyku. „Snažila som sa im to vysvetliť, ale začali hádzať kamene. Žiadala som ich, aby prestali. Povedala som, že stačí a... neviem, čo som urobila...“ Zadávala som sa mu cez plece, no Casteel akoby vedel, čo hľadám. Zarazil ma. „Nechcela som ich zabiť.“

„Bránila si sa.“ Zrenice mal zúžené, keď sa na mňa pozrel. „Urobila si, čo si musela. Bránila si sa...“

„Ani som sa ich nedotkla, Casteel,“ zašepkala som. „Bolo to ako počas bitky na Spessovom myse. Pamätáš, ako nás obkľúčili vojaci? Keď popadali, niečo som v sebe cítila. Prišlo to znova. Akoby niečo vo mne vedelo, čo treba robiť. S ich hnevom som urobila presne to, čo by urobil požierač duší. Zmocnila som sa ho a vrátila im ho späť.“

„Nie si požieračka duší,“ ozvala sa kráľovná Eloana odniekiaľ zblízka. „Od chvíle, čo sa v tvojej krvi objavil zádych, tvoji útočníci mali hneď vedieť, čo si zač.“

„Zádych?“

„Niektoby to nazval čarami,“ odpovedal Casteel a posunul sa tak, akoby chcel mame zabrániť vo výhlade na mňa. „Už si to videla.“

„Hmla?“

Prikývol. „Je esenciou bohov, prúdi im v krvi a jej vďačia za svoje schopnosti a moc vytvoriť všetko, čo sa im podarilo. Odkedy sa bohovia uložili na odpočinok a božstvá vyhynuli, nikto to už tak nenazýva.“ Očami vyhľadal môj pohľad. „Mal som to vedieť. Bohovia, mal som to vidieť...“

„Teraz tomu rozumieš,“ ozvala sa jeho matka. „Ale ako by ti niečo také mohlo napadnúť? Nikomu by to nenapadlo.“

„Okrem teba,“ odvetil Casteel. A mal pravdu. Ona o tom nepochybne vedela. Svietila som, keď sa objavila, no ona nemala ani najmenšiu pochybnosť.

„Viem to vysvetliť,“ pokračovala, keď sa objavil Emil s dvoma kapsami. Hodil ich neďaleko Jaspera a už sa aj pratal kade ľahšie.

„Očividne treba vysvetliť viacero vecí,“ poznamenal Casteel nezúčastnene. „No budú musieť počkať.“ Zadíval sa mi na ľavé líce a znova sa mu na sánke pohol sval. „Musím ťa dostať do bezpečia, kde... kde sa o teba môžem postarať.“

„Vezmi ju do svojich starých komnát u mňa,“ navrhol Jasper a vyplašil ma. Ani som si nevšimla, kedy sa premenil. Chcela som sa naňho pozrieť, no pohľadom som spočinula na jeho nahej pokožke, keď siahal po kapse.

„To postačí,“ Casteel si od Jaspera čosi vzal, zrejme nohavice. „Ďakujem.“

„Bude to tam pre teba bezpečné?“ opýtala som sa a Casteel sa ironicky usmial.

„Bude,“ odpovedal Kieran.

Tak ma prevkupil zvuk Kieranovho hlasu, že som sa otočila. Pred očami sa mi vynorilo mohutné opálené telo, stál tam pred všetkými prítomnými, akoby ani nebol nahý. Pozrela som mu do očí. Mal ich ako zvyčajne – prenikavé, sýtomodré, bez striebrobielej aury. „Takmer si Casteela napadol.“

Kieran prikývol a vzal si od Casteela nohavice.

„To teda hej,“ potvrdil Casteel.

Pozrela som sa na svojho manžela. „A ty si sa mu vyhrážal, že ho zničíš.“

Znova sa mu na líci objavila jamka. „Presne tak.“

„Prečo sa usmievaš? Niet sa nad čím usmievať.“ Zízala som naňho a premáhali ma hlúpe slzy. Bolo mi jedno, že máme divákov. „Už sa to nesmie zopakovať. Počuješ ma?“ otočila som

sa ku Kieranovi, ktorý sa s nechápavým výrazom obliekal. „Počujete ma, vy dvaja? Už to nedovolím. Už...“

„Psst.“ Casteel sa jemne dotkol môjho líca a znova sme sa na seba zadívali, keď pristúpil bližšie. Bol dosť blízko na to, aby sa nám pri každom nádychu dotýkali hrude. „Už sa to nestane, Poppy.“ Palcom ma úchytkom pohladil pod ľavým okom. „Dobre?“

„Dobre.“ Kieran si odkašľal. „Nerád...“ odmlčal sa.

No jeho otec nie. „Ak princ nikomu z nás nedá dôvod správať sa inak, budeme ho chrániť rovnako horlivo ako teba.“

Budeme. Akoby hovoril za celú ich rasu. To mal Alastir na mysli, keď povedal, že všetky spojenia boli prerušené. Mala som kopy otázok, no oprela som si hlavu o Casteelovu hrud'. Nebolo to také skvelé, keďže mi do nej hneď vyšľahla bolesť. Bolo mi to jedno, lebo keď som sa nadýchla, cítila som len korenie a sviežu vôňu borovice. Casteel ma opatrne objal okolo pása a mne sa zazdalo... mala som pocit, že sa zachvel.

„Počkat“, ozval sa Kieran. „Kde je Beckett? Bol s tebou, keď si odišla.“

Casteel sa mierne odtiahol. „To je pravda. Ponúkol sa, že ti ukáže chrám.“ Pohľad mu sprísnel. „On ťa sem priviedol.“

Po koži mi prebehli zimomriavky. Beckett. Zovrelo mi hrud' pri myšlienke na mladého vlkolaka, ktorý väčšinu cesty sem naháňal motýle. Stále som nemohla uveriť, že ma sem priviedol, hoci vedel, čo ma čaká. No pamätala som si tiež na trpkú chuť jeho strachu v ten deň na Spessovom myse. Vydesila som ho.

Alebo ho vydesilo niečo iné?

Škála jeho pocitov bola široká. Spočiatku bol pri mne šťastný a vyškerený, potom sa zrazu bál a zmocňovala sa ho úzkosť, presne ako keď ma sem priviedol.

„Zmizol predtým, než sa objavili ostatní“, odvetila som Casteelovi. „Neviem, kam išiel.“